

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.099/2025/6.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Pajor Levente ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE „felszámolás alatt” (FELPERES CÍME, Cg..., adószáma: ...) felperesnek – a dr. Molnár Angelika ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperessel szemben vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt folyamatban lévő perében a Miskolci Törvényszék 13.G.40.152/2024/11. számú ítélete ellen a felperes 12. sorszámu fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára 48 000 (Negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2003. június 10-én alakult, 2003. június 16-án jegyezték be a cégjegyzékbe. A legutolsó közzétett éves beszámolója szerint 2018. december 31-én 1000 Ft eszközzel rendelkezett és 2 763 000 Ft kötelezettség terhelte.

[2] A társaság egyedüli tagja és vezető tisztségviselője 2019. április 15-től 2020. január 20-ig az alperes volt, aki a felperes nevében 2019. augusztus 12. és 2019. december 2. között mindösszesen 10 880 000 Ft kölcsönt nyújtott három magánszemélynek.

[3] Az adóhatóság az alperes vezetői tisztségének megszűnését követően a 2019. április 1-től 2019. december 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan általános forgalmi adó adónemre adóellenőrzést folytatott le a felperesnél, amelynek eredményeként 2019. III. negyedévére 147 067 000 Ft adókülönbötet állapított meg a társaság terhére.

[4] A felperessel szemben 2020. március 6-án adóvégrehajtás indult, amely a 2022. október 4-i kezdőnappal elrendelt felszámolási eljárásának megindításáig folyamatban

maradt. A felszámolás során 5 153 214 Ft hitelezői igényt jelentettek be a társasággal szemben.

[5] A felperes keresete a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban Cstv.) 33/A. § (1)-(3) és (5) bekezdései alapján annak megállapítására irányult, hogy az alperes a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a vagyona 10 880 000 Ft-tal csökkent. Arra hivatkozott, hogy a társaság – az adóhatóság határozata folytán – 2019. augusztus 12-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az alperes pedig a kölcsönök nyújtásával megsértette a hitelezők érdekeit. Mivel nem tett eleget az éves beszámoló közzétételére és letétbe helyezésére irányuló kötelezettségének sem, a per során alkalmazni kell a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabályt.

[6] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése nem alkalmazható, mert a 2018. évi beszámolót közzétette és letétbe helyezte, az ügyvezetői tisztsége pedig a 2019. évi beszámoló közzétételére és letétbe helyezésére nyitva álló határidő lejáratá előtt megszűnt. Erre tekintettel a felperesnek kell bizonyítania a fenyegető fizetéseképtelenség kezdő időpontját, mert csak az ezt követően tanúsított vezetői magatartások alapozhatják meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét. E kötelezettségének azonban nem tett eleget, mert mindezt az adóhatósági határozat önmagában nem igazolja. E határozattal szemben ő nem fellebbezhetett, ezért azt nem fogadja el. Az abban megállapított adóhiány egyébként is csak 2019. III. negyedévére vonatkozik, amely csupán 2019. október 20-án vált esedékessé, ezért – még a felperes logikája szerint is – kizárólag ekkor következhetett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Mivel ezt követően csupán 270 000 Ft kölcsönt nyújtott, a felelőssége akkor is legfeljebb ezen összeg erejéig állna fenn, ha a bíróság elfogadná a keresetben foglalt gondolatmenetet.

[7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével elutasította a keresetet. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 114 300 Ft perköltséget. A felperest 36 000 Ft feljegyzett kereseti illeték, az alperest pedig a vele szemben kibocsátott bírósági meghagyás 18 000 Ft összegű feljegyzett illetékének megfizetésére kötelezte. A határozatát azzal indokolta, hogy a per során nem lehetett alkalmazni a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését, mert a 2019. évi beszámoló elkészítésére és letétbe helyezésére nyitva álló határidő az alperes vezetői tisztségének megszűnése után járt le. Erre tekintettel a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy a társaság mikor került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe, amelyről tájékoztatta a felperest, mint ahogy arról is, hogy e körben nem mellőzhető szakértő igénybevétele. Ennek oka az, hogy az adóhatósági határozat önmagában nem igazolta a fenyegető fizetéseképtelenség kezdő időpontját, mert az nem kötötte a bíróságot, az alperes azzal szemben nem élhetett jogorvoslattal, továbbá az adóhatóság nem tárta fel a társaság vagyoni helyzetét. A felperesnek ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 170. § (2) bekezdés c) pontja alapján részletes tényállításokat kellett volna előadnia arra vonatkozóan, hogy mely tények miatt kéri a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezését 2019. augusztus 12-től kezdődően megállapítani, e tényállítások igazolására pedig szakértői bizonyítást kellett volna kérnie. A társaság 2019. évre vonatkozó könyvelési anyagának teljes körű átvizsgálása és legalább egy cash-flow kimutatás nélkül ugyanis nem lehetett állást foglalni abban a szakkérdésben, hogy a felperes mikor került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe. E tájékoztatás ellenére a felperes nem

terjesztett elő részletes tényállításokat, mint ahogy szakértőt sem kért, így a keresetet el kellett utasítani annak vizsgálata nélkül, hogy a kölcsönnyújtások sértették-e a hitelezői érdekeket vagy nem.

[8] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet kereset szerinti megváltoztatását, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Érvelése szerint az alperes 2019. április 15-én annak tudatában lett a társaság egyetlen tagja és ügyvezetője, hogy a 2018. évi beszámoló szerint a cégnek csupán 1000 Ft eszköze és 5 762 000 Ft tartozása volt. Az adóhatóság 2019. III. negyedévére 147 067 000 Ft adókülönbözetet állapított meg a társaságnál, amely 2020. március 6-tól végrehajtás alá is került. A vizsgált időszakra 4 373 000 Ft adótartozást is kimutatott. Bár az adóhatóság határozata nem köti a polgári ügyben eljáró bíróságot, a feltárt adókülönbözetet a bírói gyakorlat szerint az eredeti esedékességi idősziakra kell figyelembe venni (BH2015.343.). Nincs jelentősége annak, hogy e határozatot az alperes nem fellebbezhette meg, hiszen nem jelölte meg, hogy azt miért tartja jogsértőnek. Az ugyanakkor már jelentőséggel bírt, hogy az alperes a per során tett személyes nyilatkozatában nem adott elő érdemi információkat az ügyvezetésének időszakáról, nem teljesítette a társaság átlátható működésével kapcsolatos kötelezettségeit, valamint 2019. augusztus 12. és 2019. december 2. között 10 800 000 Ft kölcsönt nyújtott a társaság vagyonából magánszemélyek részére, így megsértette a hitelezői érdekeket. Ezen tények alapján szakértői bizonyítás nélkül is meg lehetett volna állapítani, hogy a társaság 2019. augusztus 12-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, így az észszerűtlen kockázattal járó kölcsönnyújtás megalapozta az alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét.

[9] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Egyetértett annak indokaival és megismételte az elsőfokú eljárás során előadott érveit.

[10] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételeiben fenntartotta a fellebbezését és maga is megismételte az abban foglalt érvelést.

[11] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait [Pp. 370. § (1) bekezdése], mert nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely a Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései alapján e korlátok átlépésére okot adott volna. Erre tekintettel nem érintette a fellebbezett határozat azon rendelkezését, amellyel az elsőfokú bíróság az alperest kötelezte 18 000 Ft feljegyzett illeték megfizetésére, hanem csupán az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit bírálta felül, amelynek során kizárólag abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben kifejtett indokok alapján teljesíthető-e a felperes bármelyik fellebbezési kérelme. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta, az elsőfokú bíróság ugyanis a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg és abból helytállóan következtetett arra, hogy a kereset nem foghat helyt. Az ítéltábla egyetért az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket nem kíván megismételni, a fellebbezés tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

[12] A másodfokú eljárás során már nem volt vita tárgya, hogy a per során nem lehet alkalmazni a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási szabályt, mert az elsőfokú

bíróság ezen megállapítását a felperes a fellebbezésében nem sérelmezte. Erre tekintettel a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése és a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania azt a tényállítást, hogy a társaság 2019. augusztus 12-től kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, e kötelezettségének azonban nem tett eleget.

[13] Ennek oka az, hogy a 2018. évi beszámoló a társaság 2018. december 31-én fennállt vagyoni helyzetét mutatta be, vagyis azt igazolta, hogy ezen a napon a felperes 1000 Ft értékű eszközzel rendelkezett és a fellebbezéssel szemben nem 5 672 000 Ft, hanem 2 763 000 Ft kötelezettség terhelt. Abból a tényből azonban, hogy a társaságnak 2018. december 31-én ennyi vagyona volt, önmagában még nem következett az, hogy nyolc hónappal később: 2019. augusztus 12-én is ugyanilyen vagyoni viszonyok között működött. Amennyiben így lett volna, az alperes nem tudott volna 2019. augusztus 12. és 2019. december 2. között 10 800 000 Ft-ot kölcsönadni a társaság nevében harmadik személyek részére. A felperes vagyoni helyzete tehát 2018. december 31. és 2019. augusztus 12. között jelentősen megváltozott, ezért a 2018. évi beszámoló adatai alapján nem lehetett eldönteni, hogy a társaság fenyegető fizetéseképtelensége 2019. augusztus 12-én fennállt-e vagy nem.

[14] Ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította: önmagában az adóhatóság jelentős adókülönbözetet megállapító határozata sem bizonyította, hogy a felperes ezen időponttól kezdődően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, hiszen az adóhatóság nem azt tárta fel, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség objektív és szubjektív feltételei mikor következtek be, hanem azt, hogy a társaság a vizsgált időszakban eleget tett-e az általános forgalmi adóra vonatkozó bevallási és fizetési kötelezettségének. Erre tekintettel e határozatból sem lehetett megállapítani, hogy a felperes 2019. augusztus 12-én milyen likvid eszközökkel rendelkezett, ezen eszközállomány elegendő volt-e ahhoz, hogy abból kielégítthesse a vele szemben esedékessé váló követeléseket, ha pedig nem, akkor ezt az alperesnek mikor kellett észlelnie [Cstv. 33/A. § (3) bekezdése].

[15] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy a társaság vagyoni helyzetére vonatkozó egyéb adatok hiányában önmagában az adóhatósági határozatban feltárt jelentős összegű adókülönbözet sem igazolta a fenyegető fizetéseképtelenség 2019. augusztus 12-iki bekövetkezését. Az alperes ugyanis a per során vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív és szubjektív feltételeinek a fennállását, azaz nem ismerte el, hogy a társaság ezt az adótartozást esedékességgel nem tudta volna kifizetni (objektív feltétel), mint ahogy arra vonatkozóan sem tett elismerő nyilatkozatot, hogy e tartozásról egyáltalán tudott-e, azt felismerhette-e (szubjektív feltétel). Erre tekintettel a felperesnek – részletes tényállítások útján – nemcsak azt kellett volna levezetnie, hogy az adótartozás miként valósította meg a fenyegető fizetéseképtelenség objektív feltételét, hanem azt is, hogy e tartozást az alperes miért ismerhette fel, azaz a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet szubjektív feltétele hogyan következett be. E kötelezettségének azonban – az elsőfokú ítélettel egyezően – nem tett eleget, hiszen e körben nem adott elő részletes tényállításokat, hanem csupán az adókülönbözet jelentős összegére hivatkozott, ez azonban a kifejtett okok miatt önmagában nem volt elegendő sem a fenyegető fizetéseképtelenség objektív, sem pedig a szubjektív feltételeinek igazolásához.

[16] Bár a felperes a 8. sorszámú beadványához valóban csatolt egy jegyzőkönyvi kimutatást arról, hogy az adóhatóság 2019. II. negyedévére is feltárt a társaságnál 4 373 000 Ft általános forgalmi adónemben keletkezett adókülönbözetet, az alperes helyesen hivatkozott

arra, hogy ezt a keresetlevélhez csatolt adóhatósági határozat már nem tartalmazza. Erre tekintettel a felperes azt sem igazolta, hogy ezen adótartozás fennáll, ezért alap nélkül hivatkozott arra, hogy e tartozás bizonyítja a társaság 2019. augusztus 12-én bekövetkezett fenyegető fizetéseképtelenségét. Helyesen utalt ugyanakkor az alperes arra is, hogy az adóhatóság határozatában foglalt adókülönbözet – e határozat tanúsága szerint – csupán 2019. október 20-án vált esedékessé, így ezt megelőzően akkor sem következhetett be a fenyegető fizetéseképtelenség, ha a felperes igazolta volna, hogy e tartozás objektív és szubjektív szempontból is ilyen helyzetet eredményezett.

[17] Az alperes felelősségének vizsgálata során nem volt jelentősége annak, hogy a társaság 2020. március 6-tól kezdődően adóvégrehajtás alatt állt, mert az alperes vezetői tisztsége már ezt megelőzően megszűnt, így ez a fellebbezési érvelés is alaptalannak bizonyult. Irreleváns volt az is, hogy az alperes nem tudott érdemi nyilatkozatot tenni az ügyvezetése alatt történt gazdasági eseményekről, ebből ugyanis szintén nem következett az, hogy a társaság 2019. augusztus 12-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Bár a felperes a fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy az alperes nem teljesítette a társaság átlátható működésével kapcsolatos kötelezettségeit, nem fejtette ki, hogy pontosan milyen kötelezettségekre gondol. Ezért ez a fellebbezési érvelés sem volt alapos, különös tekintettel arra, hogy az alperes közzétette és letétbe helyezte a társaság 2018. évi beszámolóját, az ezt követő éves beszámolók közzétételére és letétbe helyezésére pedig nem ő, hanem az őt követő ügyvezető voltak kötelesek.

[18] Erre tekintettel sem a rendelkezésre álló bizonyítékok, sem a fellebbezésben előadott érvek nem támasztották alá a társaság 2019. augusztus 12-én bekövetkezett fenyegető fizetéseképtelenségét, ezért a keresetet a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt többi feltétel vizsgálata nélkül el kellett utasítani. Ennek oka az, hogy kizárólag a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése után tanúsított, hitelezői érdekeket sértő és vagyonsökkenést előidéző vezetői magatartások alapozhatták meg az alperes felelősségét. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjának bizonyíthatatlansága miatt tehát nem kellett állást foglalni abban, hogy a kölcsönnyújtások sértették-e a hitelezők érdekeit és okoztak-e vagyonsökkenést a társaságnak, ezért az ítéltábla figyelmen kívül hagyta a felek által e körben előadott érveket és a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

[19] A másodfokú eljárás során az alperes teljes pernyertes lett, de a jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségét nem a Pp. 81. § (2) bekezdésében írt módon számította fel, mert nem jelölte meg, hogy azt – a meg nem határozható perértékű eljárásokra irányadó jogszabályi rendelkezések szerint – hány munkaóra alapulvételével és milyen összegben kéri megtéríteni, a szabálytalanul felszámított perköltséget pedig az ítéltábla nem vehette figyelembe [Pp. 82. § (3) bekezdése].

[20] A pervesztes felperes az általa előlegezett másodfokú perköltséget maga viseli [Pp. 83. § (5) bekezdése], továbbá köteles az államnak megfizetni a meg nem határozható perértékű tárgyi illetékfeljegyzési jogos eljárásban feljegyzett fellebbezési illetéket [Pp. 83. § (1), 102. § (1) bekezdései].

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró